

Sygn. akt II K 228/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Aleksandra Grzelak - Kula

Protokolant Dagmara Nowicka

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2014 r.

s p r a w y **E. B.**

córki W. i H. z d. S.

urodzonej dnia (...) w J.

oskarżonej o to, że:

w dniu 9 lutego 2014 r. w S., woj. (...) na ul. (...), w ruchu lądowym, kierowała samochodem m-ki A. (...) nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,40 mg/l, przy czym czynu tego dopuściła się będąc wcześniej prawomocnie skazaną za czyn z art. 178A § 1 k.k., Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 24 lutego 2010 r. Sygn. Akt II K 642/10,

to jest o czyn z art. 178a § 4 k.k. :

I. oskarżoną **E. B.** uznaje za winną tego, że w dniu 9 lutego 2014 r. w S. znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,40 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadziła w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) będąc uprzednio prawomocnie skazaną wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 24 lutego 2010 r. w sprawie o sygn. akt II K 642/10 za popełnienie występku z art. 178a § 1 k.k., tj. występku z art. 178a § 4 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierza jej karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonej **E. B.** na okres 3 (trzech) lat próby;

III. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonej **E. B.** środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat;

IV. na podstawie art. 63 § 2 k.k. zalicza oskarżonej **E. B.** na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 09 lutego 2014 r. do dnia 28 kwietnia 2014 r.;

V. na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonej **E. B.** świadczenie pieniężne w kwocie 200 (dwustu) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

VI. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonej **E. B.** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym 120 złotych opłaty.

Sygn. akt II K 228/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 lutego 2014 r. E. B. była na urodzinach córki swojego kuzyna, gdzie piła alkohol w postaci drinków – whisky z colą. Do domu wróciła taksówką około 22:00 i położyła się spać. W dniu 9 lutego 2014 r. wstała około 8:00 rano, zjadła śniadanie i samochodem marki A. (...) o nr rej. (...) pojechała do swojego kuzyna. Prowadziła ten pojazd w S. m. in. ulicą (...) będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,40 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

dowód: wyjaśnienia E. B. k. 16-17, 26-27

zeznania K. Ż. k. 11

protokół badania trzeźwości k. 2

świadcstwo wzorcowania k. 3

notatka urzędowa k. 1

E. B. była już skazana przez Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 24 lutego 2010 r. w sprawie o sygn. akt II K 642/10 za popełnienie występku z art. 178a § 1 k.k.

dowód: dane o karalności k. 23-25

odpis wyroku k. 22

E. B. ma 31 lat, jest panną. Ma wykształcenie średnie, utrzymuje się z prac dorywczych, z których uzyskuje 1500 zł dochodu. Nie ma nikogo na utrzymaniu. Posiada mieszkanie w S..

dowód: wyjaśnienia E. B. k. 16-17, 26-27

dane o karalności k. 11-13

informacja k. 26

Oskarżona przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że 8 lutego 2014 r. pojechała do kuzyna na imprezę urodzinową jego córki, gdzie piła alkohol w postaci drinków whisky z colą. Była tam do godziny 22:00, a następnie wróciła do domu taksówką i położyła się spać. Następnego dnia wstała około 8:00, zjadła śniadanie i samochodem pojechała do kuzyna. Podała, że była pewna, że w jej organizmie nie było już alkoholu. Wyjaśniła, że kiedyś straciła już prawo jazdy i dostała nauczkę i dlatego z urodzin wracała do domu taksówką. Następnego dnia była pewna, że nie ma już alkoholu w organizmie i dlatego pojechała samochodem. Na ulicy (...) została zatrzymana przez Policję i była w szoku, gdy zobaczyła wynik badania trzeźwości. Oskarżona podała, że jest jej wstyd i że zasługuje na karę.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd ocenił wyjaśnienia oskarżonej za wiarygodne niemal w pełni, ponieważ wraz z pozostałymi dowodami tworzą spójną całość.

Sąd odmówił im wiary jedynie co do braku świadomości oskarżonej, że znajduje się w stanie nietrzeźwości uznając, że w tej części jej wyjaśnienia stanowią przyjętą przez nią linię obrony. Oskarżona podała bowiem podczas przesłuchania, ile i jakiego rodzaju alkoholu wypila oraz że spodziewając się, że jest pod jego wpływem, wybrała powrót do domu taksówką. Już następnego dnia rano natomiast zdecydowała się prowadzić samochód mając świadomość, że niecałe 12 godzin wcześniej zakończyła spożywanie trunków o wysokim stężeniu alkoholu. Ponadto, jak wynika z zeznań K.

Ż., powodem zatrzymania oskarżonej do kontroli było podejrzenie funkcjonariuszy, że osoba prowadząca samochód może być pod wpływem alkoholu, gdyż wskazywał na to tor jazdy samochodu. Oznacza to, że zdolność prowadzenia pojazdu przez E. B. była znacznie upośledzona.

Co do faktu spożywania alkoholu jej wyjaśnienia korespondują z protokołem badania trzeźwości oraz zeznaniami K. Ż., z których wynika, że tor jazdy oskarżonej mógł wskazywać, że pojazd prowadzony jest przez osobę znajdującą się pod wpływem alkoholu.

W zakresie zatrzymania oskarżonej do kontroli jej relacja znajduje potwierdzenie w notatce urzędowej z interwencji i zeznaniach K. Ż..

Wyjaśnienia oskarżonej co do jej wcześniejszego skazania są zgodne z odpisem wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 24 lutego 2010 r. w sprawie o sygn. akt II K 642/10, z którego wynika, że została nim skazana za popełnienie występku z art. 178a § 1 k.k. oraz że orzeczono wobec niej roczny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych oraz z danymi o jej karalności.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów zgromadzonym w sprawie. Wszystkie zostały sporządzone we właściwej formie, przez powołane do tego osoby. Żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich prawdziwości.

Z ustaleń Sądu wynika, że E. B. prowadziła 9 lutego 2014 r. w S. jedną z ulic pojazd mechaniczny w czasie, gdy w jej organizmie znajdował się alkohol w stężeniu 0,40 mg/l w wydychanym powietrzu. Jest to stan nietrzeźwości zgodnie z jego definicją zawartą w art. 115 § 16 k.k. E. B. była już skazana za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 24 lutego 2010 r. w sprawie o sygn. akt II K 642/10. W dniu 9 lutego 2014 r. nie obowiązywał jej już zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczony tym wyrokiem. Zachowaniem tym oskarżona wypełniła znamiona występku z art. 178a § 4 k.k.

Sąd zmienił opis czynu przypisanego oskarżonej w wyroku eliminując z niego „województwo (...)”, ponieważ nie jest to znamieniem tego przestępstwa, a wystarczające jest wskazanie S. jako miejsca popełnienia czynu oraz wskazał, że prowadziła pojazd mechaniczny marki A. (...) o nr rej. (...), a nie kierowała nim, ponieważ takie określenie czynności sprawczej jest niezgodne z jednym ze znamion występku z art. 178a § 4 k.k.

Oskarżona działała świadomie – wiedziała, ile alkoholu wypila, skoro podała to podczas przesłuchania, wiedziała, że był to mocny alkohol, naruszyła oczywisty zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości mając jednocześnie świadomość, że była już raz skazana za prowadzenie pojazdu w tym stanie. W ocenie Sądu oskarżona nie mając zamiaru popełnienia czynu zabronionego, lecz przewidując taką możliwość, godziła się na to, skoro w niedługim czasie po spożyciu mocnego alkoholu zdecydowała się na prowadzenie pojazdu mechanicznego.

Stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżoną czynu jest znaczny. Na taką ocenę wpływ ma przede wszystkim stężenie alkoholu w jej organizmie znacznie przekraczające ustawowy próg oraz rosnące jego stężenie, a także pora, o jakiej się poruszała, tj. czas sporego natężenia ruchu.

Sąd uwzględniając wniosek Prokuratora złożony w trybie art. 335 k.p.k. wymierzył oskarżonej karę 4 miesięcy pozbawienia wolności za popełnienie przypisanego jej występku. Kara w takim wymiarze pozostaje w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, lecz, zdaniem Sądu, odniesie wobec oskarżonej skutek. Przy jej wymiarze Sąd wziął bowiem pod uwagę wyrażoną przez E. B. skruchę, a także fakt, że dotychczas była karana jeden raz i to w 2010 r. Jej tryb życia dowodzi więc, że nie jest osobą skłonną do naruszania prawa.

Wobec sprawców przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. praktycznie wyłączona jest możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary, o czym stanowi art. 69 § 4 k.k. ograniczający możliwość zastosowania tej instytucji do szczególnie uzasadnionych przypadków. Sąd doszedł do wniosku, że zachowanie E. B. zasługuje na taką ocenę ze względu na jej postawę. Jak wyżej wskazano oskarżona nie jest osobą zdemoralizowaną, okazała skruchę, a popełnienie przez nią przestępstwa wynikało z jej błędnej, choć nieusprawiedliwionej oceny swojego stanu. Wskazuje na to choćby jej

wcześniejsze zachowanie polegające na powrocie do domu taksówką bezpośrednio po tym, jak spożywała alkohol. Zdaniem Sądu wobec oskarżonej zachodzi przypuszczenie, że mimo warunkowego zawieszenia wykonania kary nie popełni ponownie przestępstwa, a kara taka będzie dla niej wystarczającą przestrogą i dolegliwością.

Okres warunkowego zawieszenia wykonania kary Sąd określił na 3 lata. W jego ocenie jest to czas wystarczający do oddziaływania na oskarżoną i powinien ją zmotywować do przestrzegania prawa, a jednocześnie pozwoli skontrolować, czy pozytywna prognoza kryminologiczna okaże się trafna.

Skazując oskarżoną za popełnione przestępstwo Sąd zobowiązany był orzec środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. Ponieważ oskarżona prowadziła pojazd mechaniczny, Sąd orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Jego okres Sąd określił na 2 lata, czyli w dolnej granicy przewidzianej przez ustawę. Sąd wziął pod uwagę, że nie zachodzi potrzeba eliminowania E. B. z grona kierowców przez długi okres, ponieważ nie stwarza ona poważnego zagrożenia dla innych uczestników ruchu.

Na poczet tego okresu należało zaliczyć okres zatrzymania oskarżonej prawa jazdy, tj. od dnia 9 lutego 2014 r. do dnia wydania wyroku.

W związku ze skazaniem oskarżonej za czyn z art. 178a § 4 k.k. Sąd uznał za stosowne orzeczenie wobec niej świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Jest to dodatkowe świadczenie o charakterze finansowym, które wzmocni oddziaływanie wyroku jako całości. Kwota tego środka karnego dostosowana jest do możliwości majątkowych oskarżonej.

Sąd zasądził od E. B. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe uwzględniając wniosek Prokuratora.